О, яка ж ти сумна, Україно моя,
Навкруги оповита темнотою;
З яким жалем оце тебе згадую я
Як пошарпані груди турботою!

Не складаю пісень твоїй дивній красі,
Бо не бачу у стані сучасному;
Розпинали тебе всі до одного, всі,
Хто був паном у краї нещасному.

В царство казки твій рай на журбу одліта,
Мов прибитий негодами зимними;
А чи зможе ж кому смерть-руїна ота
Сповнить серце чудовими гімнами?

Світло правди нести проти лютого зла
В боротьбі із тяжкою годиною,
Працювать на користь та рятунок села —
Має бути любов’ю єдиною!